

- 168 ÓRA -

Főszerkesztő:

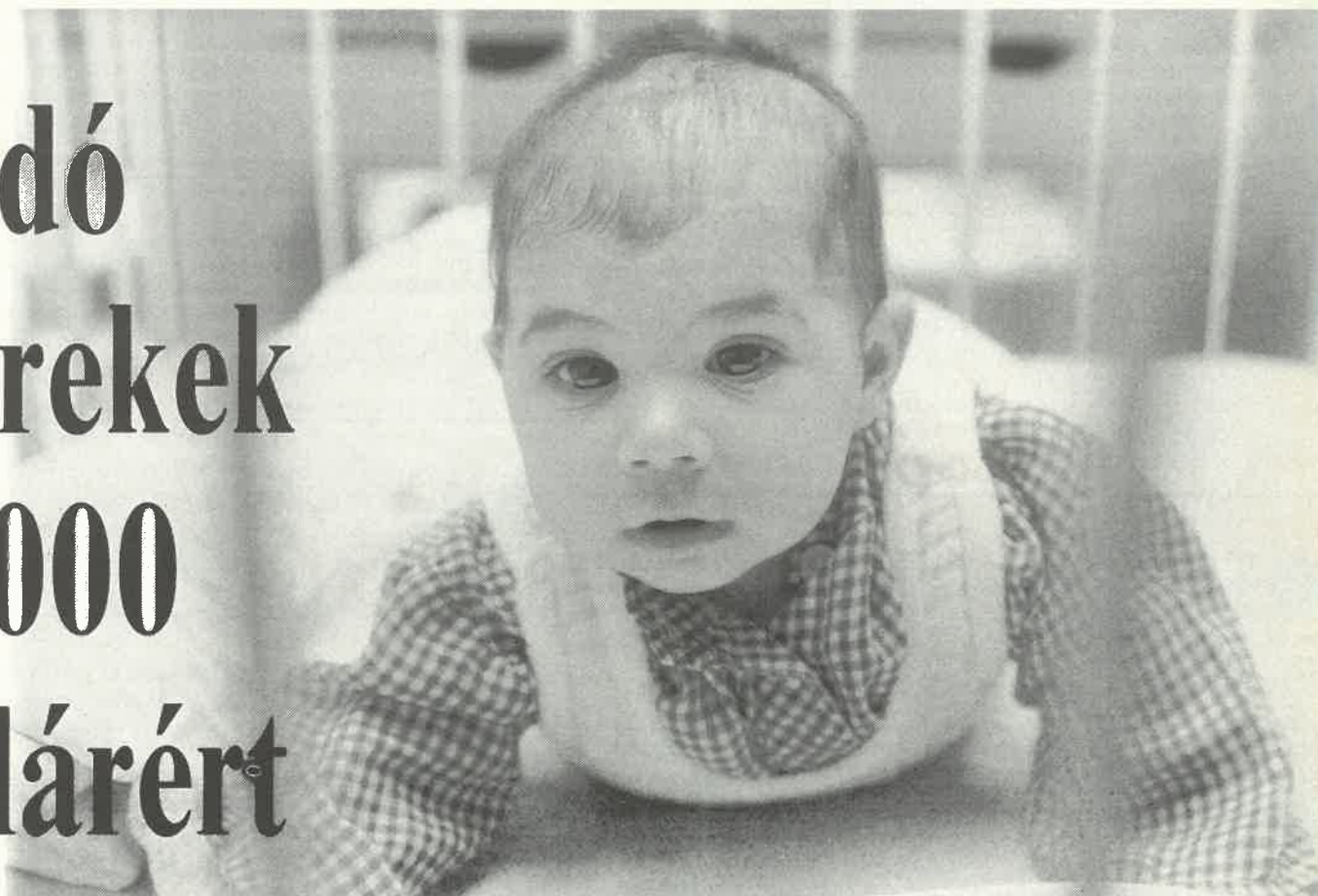
**MESTER
ÁKOS**

Főszerkesztő-
helyettes:

**BÖLCS
ISTVÁN**

Közéleti hetilap

**Eladó
gyerekek
20 000
dollarért**

Új gyanúsított a SAMAX-botrányban

MŰVESE-MESE 35 MILLIÓÉRT

Az *EstiHírlap* etikája

Ártatlan utcalányok?

V. évfolyam 11. szám
1993. március 16.

Ára: 48 Ft

Eladó gyerekek 20 000 dollárért

A szálak Szegedre vezetnek?

A jelek szerint újabb botrány van készülóban, amelyhez képest eltörpül a szegedi csecsemők örökbefogadási ügye. Mint ismeretes, hatósági közbelépésre a tranzakciót leállították, a vizsgálat folyik. De az eset nyomán már a laikusok is fölítették azt a logikus kérdést, vajon nem lehetséges-e, hogy a fura joghézagokon át esetleg magyar csecsemők is eltűntek magyar kórházakból, méghozzá nem véletlenszerűen, hanem nagyipari szervezethez. A Napsugár Gyermekmentő Alapítvány elnöke úgy gondolja, tudja a választ. A riportert Fried Erika.

I – Dr. Almási Mihály baptista lelképásztor nem kevesebbet állít, mint azt, hogy Magyarországon magyar gyermekekkel szervezett gyermekkereskedelem folyik, és mindez már több mint két éve tart.

– Két és fél évvel ezelőtt terveztünk egy csecsemőotthont, ami menedékhelyszerűen működne, és egy olyan anyás otthont, ahová olyan terhes lányok jöhetnének, akik hajléktalanok. Ezzel a céllal hoztuk létre a Napsugár Gyermekmentő Alapítványt, és nagyon hamar összefutottunk gyermekkereskedőkkel, ugyanis a nyílt örökbeadás szabad vadászterület Magyarországon, így kiváló alkalmat nyújt a gyermekkereskedelemre. Teljesen joghézagos területről van szó. Ha egy anya kórházba kerül, és úgy dönt, hogy a kisgyermekét nem vállalja, mert nem tudja fölnevelni, de állami gondozásba semmiképp nem adja, rendszerint az történik, hogy ezeket az anyákat már a kórházban megkeresik külföldi gyermekkereskedők. Szeretném ezt szebben mondani, de nem tudom.

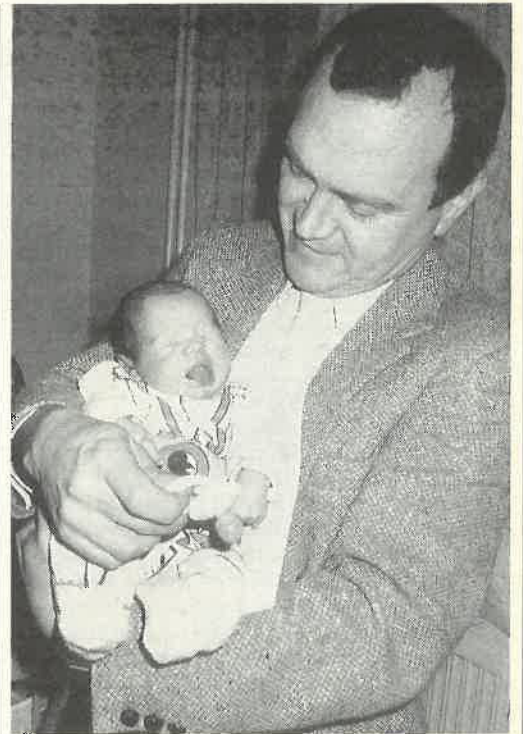
I – Hogyha már a kórházban meg tudják találni ezeket az asszonyokat, akkor ez azt jelenti, hogy vannak beépített felhajtók?

– Feltétlenül, mégpedig igen szervezett módon dolgoznak. Másként elképzelhetetlen, hogy ebből az országból igen magas számban

kerüljenek külföldre gyerekek. Ami a fölhatókat illeti, konkrét esetet mondok. Egy külföldi állampolgárságú orvos dolgozott az egyik magyar kórházban, aki azóta már visszatért a hazájába, de ma is kapcsolatot tart az osztállyal. Visszajön, elbeszélget velük, és mellékesen megkérdezi, hogy most éppen nincs-e náluk olyan kisgyerek, akit örökbe adnának, mert van egy barátom, van egy ismerősöm – mondja. Az a kisgyerek, akinek az ügye fél éve húzódik, pontosan így került ilyen nehéz helyzetbe. Egy külföldi állampolgárságú orvos szolgáltatta ki az adatokat az amerikai állampolgárságú, magyar származású gyermekkereskedőnek. Nos, úgy gondolom, hogy nagyon átgondoltan kellene lépni. Köztudott, hogy itt, Kelet-Európában vannak olyan gyerekgyűjtő helyek, ahonnan aztán továbbállítják a kisgyerekeket. A gyerekek gyűjtőhelye első menetben Románia volt, de az AIDS-veszély és egyéb miatt úgy tűnik, a gyermekkereskedelem központja egyre inkább áttevődik Magyarországra.

I – Ön egy konkrét eset dokumentumaival keresett fel engem. Ez olyan szál, amin már el lehet indulni.

– Azt hiszem, hogy azért is, mert tipikus. Megkeresett bennünket egy anya, aki semmit nem tudott a születendő kisgyermekével kez-

Almási Mihály: „A gyermekkereskedelem központja áttevődik Magyarországra”

deni, de úgy döntött, hogy nem akarja állami gondozásba adni. Az alapítvány segítségét kérte arra, hogy örökbe fogadó szülőket találjunk. Néhány nappal azután, hogy az édesanya megkeresett bennünket, megkereste az édesanyját egy gyermekkereskedő. Ez úgy történik, hogy a kórházban megjelenik két amerikai állampolgár, egy magyar tolmáccsal és egy magyar ügyvéddel, s kéri, hogy a kórház adja ki ezt a gyermeket. A kórház természetesen nem fogja kiadni, miután semmiféle olyan papír nincs a birtokukban, amire ezt megtehetné. A kórházigazgató pontosan tudta, hogy valamilyen gyanús üggyel áll szemben, ezért föl hívott és megkérdezte, hogy mit tegyen. Azt mondtam neki, hogy ez természetesen az ő jogköre. Azt válaszolta, hogy ő ezeknek az amerikaiaknak nem fogja kiadni a gyermeket, és azt hiszem, nagyon bölcsen tette, mert azóta kiderült, hogy a gyanúja alapos gyanú. Még nem említettem, hogy ezek az amerikaiak hatalmas pénzeket ígérnek.

Óriási pénzek

I – Nagyon gazdagok ezek a kereskedők? Nagyon sok pénzük van?

– Olyan ez, mint a kábítószer-kereskedelem. Tehát aki közvetlenül foglalkozik az áruval, az nem gazdag, viszont óriási pénzek vannak ebben, hatalmas üzletág ez. Magyarországon általában egy gyerek ára 20 ezer dollár körül van, s ez egy magyar állampolgárnak – azt hiszem – nem kis összeg.

■ – És ezt ki kapja?

– Az anyák rendszerint nagyon kevés pénzt kapnak, tehát a közvetítők azok, akik végül is a komoly hasznot bezsebelik, és persze a főlhajtók, de bizonyára a magyar ügyvédek sem ingyen dolgoznak. Nekem New Yorkból telefonon ígért az egyik gyermekkereskedő igen komoly alapítványi támogatást, amit végül is el lehetne fogadni, ha az ember etikai normái nem olyanok lennének, amilyenek. Ha engem New Yorkból főlhív egy általam személyesen is ismert ember, egy magyar származású amerikai állampolgár, aki magyar kórházakban, gyermekintézményekben igyekszik főlhajtani örökbe adható gyerekeket, és azt mondja, hogy lennének szívesek leszállni erről a gyerekről, mert ezt ő akarja, hát ilyenkor az ember elgondolkodik. És mikor az ember erre azt mondja neki, hogy a gyerek nem áru, akkor elkezd fenyegetőzni.

■ – Mivel?

– Igen kiváló kapcsolatai vannak a minisztériummal, a főügyességgel...

Több száz gyerek külföldre

■ – Tapasztalatai szerint ezek valódi kapcsolatok vagy csak a fenyegetőzés alapjául szolgálnak?

– Én biztos vagyok abban, hogy ezek valamilyen szinten léteznek. Közvetlenül a fenyegetőző telefon után, amikor közöltem, hogy a kisgyermek örökbeadása annak rendje és módja szerint folyamatban van, az illető hivatal kapott egy levelet a minisztériumból, amelyben az egyik minisztériumi tisztviselő azt közölte a hatósággal, hogy lennének szívesek ezt a gyermeket egy külföldi örökbe fogadó házaspárnak kiadni.

■ – Ez a mechanizmusa tehát annak, hogyan lehet ma Magyarországon gyereket „beszerzni”?

– Igen, és tulajdonképpen be lehet szerezni. Így például abban a bizonyos vidéki városban a köztársasági megbízotti hivatal gyámügyi előadója abszolút nem tudott arról – mert nyilván nem mondták el neki –, hogy itt egy elindított örökbeadásról van szó. Nekem személy szerint

elmondta, hogy neki is gyanús volt az ügy, de hát ő sem tud semmit bizonyítani.

■ – Ezt már csak utólag mondta el önnek?

– Igen, utólag, amikor leutaztam és megkérdeztem, hogy mégis, hogy gondolja. Magam is tapasztaltam, hogy gyámhatósági szakemberek, amikor azt kérdeztem tőlük, hogy ismerik-e az 1989. november 20-án kelt New York-i egyezményt, amely kimondja, hogy a származási országban kell elhelyezni a gyerekeket, és csak akkor lehet más országba engedélyezni az örökbeadást vagy akár az ideiglenes elhelyezést is, ha a származási országban nem helyezhető el, kiderült, hogy ezt az egyezményt gyakorlatilag nem ismerik.

■ – Pedig a Magyar Köztársaság is csatlakozott ehhez az egyezményhez.

– Természetesen.

■ – A feljegyzései szerint 19 megyéből több száz gyerek került ilyen módon külföldre.

– Igen, és ez az óriási szám jelzi, hogy igyekezni kellene, hogy a jogi helyzet mielőbb rendeződjék. Mert ha egy gyermekkereskedő megkeres egy anyát, aki korábban lemondott a gyermekéről, és már sínen van a gyermek örökbeadási ügye, akkor megteheti, hogy úgy állít be egy hivatalba – mint ahogy az ebben az esetben történt –, mint ha semmi az égvilágon nem történt volna. Ezért az illető köztársasági megbízotti hivatalvezető nyilvánvalóan olyan ügynek tekinti, ami most kezdődik. Így történt a mi esetünkben is, ahol két lemondás áll egymással szemben, az egyik a magyarországi örökbe fogadó szülők javára, a másik külföldi örökbe fogadó szülők javára.

■ – Akkor ez azt jelenti, hogy elég csupán az egyik megyéből a másikba átmenni, és újra lehet kezdeni az ügyet, s így ki lehet játszani a magyar hatóságokat?

– Tulajdonképpen erre nincs is szükség, ugyanis a gyermekkereskedők pontosan tudják, hogy ha ők egy nappal korábban érnek mondjuk egy vidéki megyeszékhelyre, ahol a gyermekkel kapcsolatos lemondó nyilatkozatot megteheti az anya, akkor fogják, beültetik a kocsiba, és viszik az egész csapatot. Ezt nem tudja megcsinálni se egy alapítvány, se más, és nem is akarja megtenni, mert végül is nem az a cél, hogy

gyorsan sínre tegyünk valamit, hanem az, hogy valóban megfelelő örökbe fogadó szülőket találjunk, és az anya pontosan tudja, hogy hová kerül a gyermeke, és nyugodt legyen afelől, hogy jó helyen van.

A bizonyítékok beszélnek

■ – Amiket elmondott, azok igen súlyos vádak. Mindent tud bizonyítani?

– Természetesen, különben nem mondtam volna el.

■ – A beszélgetésünk során nem említettünk neveket. Ez többek között azzal is magyarázható, hogy ön beadvánnyal fordult Boross belügyminiszter úrhoz. Ebben nyomatékosan aláírta, hogy önnek nevek, adatok vannak a birtokában, amelyeket szívesen a hatóságok rendelkezésére bocsát. Ön azt állítja, hogy a magyar gyermekkereskedelem és a szegedi botrány szálai összefutnak.

– Azt hiszem, ez nyilvánvaló. Már csak amiatt is, mivel azok a gyermekkereskedők, akikről én tudok, Szegeden dolgoznak. Az illető hölgy, akitől beszéltem, amikor Magyarországon van, Szegeden lakik, szegedi ügyvédek dolgoznak neki. Azt hiszem, hogy ezek a dolgok komolyan összefüggnek egymással. Ezért is éreztük kötelességünknek, hogy próbáljunk segíteni ezeknek a szegedi gyermekeknek. Ezért ajánlottuk föl a belügyminiszter úrnak, hogy az alapítványunk minden támogatást megad ezeknek a gyermekeknek.

